

dog tydede paa en høj Grad af Bestemthed. Saaledes saa hun ud, og Doktor Neergaards Beslutning var fattet — han vilde være Doktor der paa Egnen.

* * *

„Kære Anna“, begyndte Else, da de vel var kommen til Sæde i Vognen, og de to Gule dansede henad den let frosne Landevej. „lille kære Anna, Tak, fordi du kom! Nu skal du faa at se, at dine humane Livsanskuelser har baaret Frugt hos mig: jeg arbejder af alle Kræfter paa at forene et ungt Par, som grumme Forældres Magtsprog har adskilt.“ Det sidste sagde hun med en vis Pathos for at skjule sin Forlegenhed.

„Jeg kender Historien, Else, jeg har set dit Brev og aner, at Maskeraden er sat i Scene for ubemærket at føre de Unge sammen,“ svarede Frøken Kamp alvorligt og lidt bevæget; „men sig mig, kære Barn, hvad skal jeg udrette i den Sag; jeg vil ikke haabe, du paatager dig noget, du ikke kan føre lykkeligt til Ende?“

Frøken Else saa glad overrasket paa sin fordums Lærerinde: „Du kender ham altsaa? Det var et mærkværdigt Tilfælde.“

„Nej, jeg kender ham ikke, men jeg har rejst sammen med ham fra København.“

„Ypperligt! Nu fortæller du blot Fa'r og Mo'r, at en af dine Bekendte fra Hovedstaden opholder sig i Skive, og da vi har Mangel paa Herrer her paa Egnen, griber vi med Begærighed den Idé at invitere ham til Maskeraden, og du skal bringe ham Indbydelsen.“

„Jeg?“

„Ja, ser du, det er den letteste Del den dobbelte Mission, jeg har tiltænkt dig. Mennesket skal jo have en Forklaring, og selv om du aldrig havde set ham for dine Øjne, vilde jeg have bedt dig om at tage hen paa Hotellet og give ham den. Sagen er den, at hans lille Fæstemø, Marie Møller, er ovre paa Rygaard for at lære Husholdning, men hun kommer til at se daarligere ud for hver Dag, der gaar, hun lider Hovedet hænge som en syg Fugl og vil hverken spise eller more sig. Danse vil hun nu slet ikke, saa til et Bal havde jeg aldrig faaet hende med. Hun har Hjemve og Elskovsvé. Hun trives ikke herovre; hun er et Københavnerbarn, og skal det blive saaledes ved, kan hun godt faa en Svindsot paa Halsen. Jeg tog mig straks af hende da hun kom til Rygaard, det lille Skind; hun var saa forknytt, og det varede heller ikke længe, før hun betroede mig alt, hvad hun havde paa Hjerte. Jeg har ikke undt mig Ro, før jeg fik spekuleret ud, hvorledes vi skulde faa dem sammen. Marie er en af de passive Naturer, som vel kan lide, men ikke handle; hun har lovet sine Forældre, at hun hverken vil skrive til ham eller give ham Nys om, hvor hun opholder sig, og saa gør hun det ikke — men jeg har ikke lovet nogen noget — hun skal have ham i Julegave af mig. Maskeraden er nødvendig for at de kan tale uforstyrret sammen. Han maa skaffe sig en Dragt som jysk Bondekarl, hun skal være Bondepige. Den anden, den vanskelige Del af din Opgave, kan vi senere tale om, se nu er vi hjemme!“

Vognen svingede op foran Hovedbygningen, hvor Proprietær Gylling og hans

lille trivelige Husfrue ude paa Trappen modtog den kære Gæst.

Det var første Juledag. Herskabet fra Hede huset havde været til Højmesse og derefter spist Frokost i Præstegaarden, hvor Pastor Glud præsenterede sin Ven, Doktor Neergaard, for Frøken Else og hendes Forældre. Indbydelsen udeblev naturligvis ikke, og Doktoren lovede at møde i Kostume og med et straalende Humør. Han saa Else dybt i Øjnene, da hun atter sad i Vognen, og han stopoede Tæppet omkring hende; hun nikkede rødmende til ham, og Proprietæren raabte, idet han slog et Smæld med Pisken: „Velkommen til Hede huset, Doktor!“

Derefter havde de Gule maattet travle til Byen; Vognen holdt udenfor Hotel „Danía“, og Frøken Kamp havde aflagt Fuldmægtig Wilster et Besøg, med nogle faa Ord sat ham ind i Sagernes Stilling, betydet ham, at han maatte gælde for en god, gammel Bekendt af hende for nu straks at blive præsenteret og følge med til Hede huset, hvor han i et og alt skulde faa nærmere Oplysninger. Han opholdt sig naturligvis i Byen for vigtige Forretningers Skyld, den Forklaring maatte gælde for enhver, der spurgte, og desuden var Proprietær Gyllings saa gæstfri, at der ikke vilde blive gjort ham nærgaaende Spørgsmaal.

Frøkenen havde ikke ladet ham faa Tid til at sige et eneste Ord, Hestene ventede, og derfor maatte de skynde sig. Præsentationen var løben heldig af; Fuldmægtigen havde gjort et godt Indtryk paa hele Familien, og nu efter Middagen sad han tillige med Frøken Kamp og Else inde i det lille Kabinet ved Siden af Dagligstuen.

Udenfor var der mørkt, men Værelset oplystes af Flammerne fra den hvide Porcellænsovn, hvor en lystig Brændild blussede.

Inde fra Dagligstuen hørtes med smaa Mellemrum Proprietærens og Fruens Snorken i Diskant og Bas. De fik sig gerne en Lur mellem Middagen og Kaffen.

De tre henne i den hyggelige Krog, Frk. Kamp og Else i Hjørnesofaen, som halvt overskygges af store Bladplanter, og Fuldmægtigen i en lav Lænestol foran dem, var i en livlig Passiar.

„Ja, ser De, Hr. Fuldmægtig,“ — det var Else, der talte — „naar nu De og Marie har talt sammen, og I holder ligesaa meget af hinanden nu som før, saa tager vor fornuftige Veninde her igen til København og ser at faa de Gamle snakkede til Fornuft; lykkes det, saa telegraferer hun, og De og Marie følges ad hjem; lykkes det ikke, saa har baade De og hun dog haft en glad Jul og maa finde Jer i endnu en Stund at leve paa Minderne.“

„Hvis Marie og jeg bliver lykkelige, saa er det Deres Skyld, Frøken Gylling, og jeg skal aldrig glemme mit Forsyn.“

Han trykkede hjerteligt den unge Piges Haand.

Lysene straaled fra Hede husets Sale, Lys og Fakler og Glædesblus flammede baade ude og inde, Vogn efter Vogn svingede ind paa den rummelige Gaardsplads, og muntre, formummede Skikkelser fyldte lidt efter lidt de oplyste Stuer.

Forhallen og Trappegangen var pyntede

med Gran og Julelys, og inde i den store Dansesal stod kæmpemæssige Juletræer, rigt udstyrede med hvide Lys og hvide Blomster, med Julesne paa de grønne Grene, Lys var der i Lysekroner og Lys i Lampetterne rundt om paa Væggene.

De eneste i den brogede Skare, som ikke paa en eller anden Maade havde gjort sig ukendelige, var Proprietæren og Fruen. Der var et hjemligt, hyggeligt Præg ved disse to, et vist bredt Velvære, som fra dem uvilkaarligt forplantede sig til alle deres Gæster. Proprietær Gylling paa Hede huset var bekendt for at være Egnens gæstfrieste Mand, ham til Siden stod hans Hustru og Datter, og derfor var det ikke saa underligt, at alt, hvad der nogenlunde hørte til Selskabet, fylkede sig, naar der blæstes til Lyd fra Hede huset. Frøken Elses Idé at holde Maskerade 2den Juledag, var original, men den vandt Bifald, og nu mødte Riddere og Bønder, Hofdamer og Borgfruer, Sygiger og Stuepiger og Bønderpiger fra alle Lande, Blomsterpiger en masse, Pjerrot og Harlekin, kort sagt alle de Figurer, man er vant til at se ved et saadant Mummespil.

Lystigheden er paa sit højeste, Kvadrillerne ordnes. To Bønderpiger kommer Haand i Haand, den ene høj og slank, den anden lille og buttet med blankt sort Haar. „Det hjælper ikke, Marie,“ hvisker den høje, „vi mangler et Par i vor Kvadrille, du skal danse; Kavallerer har vi, se her,“ og Else lagde sin Venindes Haand i en lille trivelig Bondekarls. „Der har De hende,“ lo hun, „hold nu godt fast.“

Og han holdt fast; men der veksledes ikke et Ord mellem de to.

Deres vis-à-vis var et muntert Par, der lo og passiarede i et Væk, og som efter Kvadrillens Slutning hvirvlede bort i en lystig Galop. Det var Else og Doktor Neergaard. Hans Beslutning stod mere fast end nogen Sinde. Til Foraaret kom han igen, og saa blev han; vilde Frøken Else tænke paa ham en Gang imellem? Tænke paa ham? Ja vist, og hun vilde opsætte at blive syg til han kom.

Den lille Bondepige vilde skynde sig bort, men hendes Kavaller holdt hende fast og hviskede: „Marie!“ Det gav et Sæt i hende, men da han tog hendes Arm, klyngede hun sig op til ham: „August, hvordan er det muligt?“ og ubemærket smuttede de ind i Kabinettet, medens Dansen gik lystigt i Salen.

* * *

Frøken Kamp, den altid opofrende Frøken Kamp, der ikke brød sig om egen Bekvemmelighed, naar det galdt andres Lykke, rejste atter til Hovedstaden to Dage efter Festen; hun kunde ikke udholde at se Marie Møllers bønfoldende Blik; thi uagtet den store Lykke, som Overraskelsen havde beredt den unge Pige, saa pintes hun dog af Samvittighedsnag.

Den 29de December indløb to Telegrammer. Det ene var fra Frk. Kamp til Else:

„Viktoria! Sejren er vor! De gamle har givet efter, men det holdt haardt.“

Det andet var fra Forældrene til Marie og Fuldmægtigen:

„Kom hjem, Børn, saa fejrer vi Forlovelsen Nytaarsdag!“ *Sofie Horten.*